

ΘΕΜΑ:

ΑΠΟΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

ΟΜΙΛΗΤΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΕΣΣΗΣ

Θεία Ευχαριστία

Η Κοινωνία της Τράπεζας και το Δείπνο του Πάσχα

Η κοινωνία της τράπεζας έχει ένα βαθύτερο νόημα από μια ευχάριστη ή αναγκαία συνάντηση συνάθροισης. Η κοινωνία στο τραπέζι είναι σημάδι διατήρησης της ειρήνης, της εμπιστοσύνης, της αδελφοσύνης και της συγνώμης. Η κοινωνία στο τραπέζι, σημαίνει κοινωνία στη ζωή. Οι παραβολές του Ιησού για τον Πατέρα Άρχοντα που κάνει τραπέζι κοινό για όλους, επαναλαμβάνεται συχνά στη διδασκαλία Του, δίνοντας έμφαση στη σημασία της κοινωνίας της τράπεζας. Ο αρχηγός της Ιουδαϊκής οικογένειας, παρευρισκόταν με όλη την οικογένειά του στο τραπέζι. Έπαιρνε ψωμί, το ύψωνε, προσευχόταν ευχαριστώντας για να ευλογηθεί το ψωμί, έλεγαν όλοι «αμήν», έπειτα έκοβε ένα κομμάτι ψωμί για τον εαυτό του και όλοι έπαιρναν από ένα κομμάτι. Το κόψιμο του ψωμιού ήταν μέσο μετάδοσης της ευλογίας. Μετά το γεύμα ευχαριστούσαν και ο οικοδεσπότης έπαιρνε το ποτήρι της ευλογίας με το δεξί του χέρι, τεντώνοντάς το πάνω από το τραπέζι, προσεύχονταν και όλοι έπιναν από αυτό το ποτήρι. Η κοινωνία στο γεύμα από την περιοχή της καθημερινότητας και του κοινού, έπαιρνε έτσι μια νέα διάσταση συνάντησης υπό τα όμματα του Θεού. Ήταν δε αυστηρό καθήκον, να μην κάθεται σε κοινό τραπέζι με αμαρτωλούς και ασεβείς, διότι η κοινωνία της τράπεζας είχε την ιερότητα της προετοιμασίας για θυσία.

Θεία Ευχαριστία

Τι είναι η Θεία Ευχαριστία; Είναι κρασί και ψωμί που με την ευλογία του Ιερέα και τη Θεία Χάρη μετουσιώνονται σε σάρκα και αίμα του Ιησού: *«Όστις τρώγει την σάρκα μου και πίνει το αίμα μου εν εμοί μένει και εγώ εν αυτό καθώς με απέστειλαν ο ζων Πατήρ και εγώ ζω δια τον Πατέρα, ούτω και όστις με τρώγει, θέλει ζήσει και εκείνος δι' εμέ».*

Οι Ευαγγελιστές μας πληροφορούν ότι το μυστήριο αυτό καθιερώθηκε από τον ίδιο τον Ιησού τη Μεγάλη Πέμπτη το βράδυ, πριν τον συλλάβουν: *«έλαβε άρτον και ευχαριστήσας έκοψε και είπε: Λάβετε φάγετε τούτο είναι το σώμα μου το υπέρ υμών εκλυόμενο. Τούτο ποιείτε εις την εμην ανάμνησιν. Ομοίως και το ποτήριον, αφού εδείπνησε, λέγων: Τούτο το ποτήριον είναι η Καινή Διαθήκη εν τω αίματί μου. Τούτο κάμνετε οσάκις πίνετε εις την ανάμνησίν μου».*

Το συμβολισμό της Θείας Ευχαριστίας, όμως, τον συναντάμε στα αρχαία Μυστήρια όπως Κρητικά, Ελευσίνια, Διονυσιακά, Ορφικά, Μιθραϊκά κ.λπ.

Αυτός που δεν θα φάει από το σώμα μου και δεν θα πιει από το αίμα μου, δεν θα ταυτιστεί ποτέ μαζί μου κι εγώ μαζί του και δεν θα λάβει τη σωτηρία της ψυχής του (Ορφικά, Ε', 242-248).

Τα ίδια λόγια απαράλλαχτα αναφέρονται από τον Ιωάννη (6:53) *«Εάν μη φάγητε την σάρκα του υιού του ανθρώπου, δηλαδή του Χριστού, και πίνητε αυτό το αίμα, ουκ έχετε εν εαυτοίς».*

Στην τελετή που οι Ορφικοί ονόμαζαν ωμοφαγία οι μνημένοι έτρωγαν τις ωμές σάρκες ταύρου. Δοθέντος ότι ο ταύρος ήταν ένας από τους χαρακτήρες του Διόνυσου, σημαίνει πως οι

μυημένοι τρώγοντας τις σάρκες του ταύρου έτρωγαν συμβολικά το σώμα του θεού κι έπιναν το αίμα του στο μυστικό συμπόσιο. Πίστευαν δε ότι με αυτό τον τρόπο ο Θεός κατερχόταν σ' αυτούς και με τη θεότητά του γέμιζε τις ψυχές τους. Η ωμοφαγία ήταν μία από τις υποχρεώσεις του Ορφικού βίου.

11.000 χρόνια π.Χ., οι Ορφικοί πίστευαν σε ένα Θεό μόνο, που ο γιος Του λύτρωσε το ανθρώπινο γένος αφού θυσιάστηκε γι' αυτό. Για να σωθούν, έπρεπε συμβολικά να φάνε τη σάρκα και να πιούνε το αίμα του. Θεωρούσαν τη γη δοκιμασία και πίστευαν σε κόλαση και παράδεισο και μετενσάρκωση. Σκοπός τους ήταν η ένωση με τον Θεό με τον οποίο τους χώριζε το προπατορικό αμάρτημα. Ο Ορφισμός ίσως είναι μια από τις πιο βαθιές αν όχι η βαθύτερη ρίζα του Εσωτερικού Χριστιανισμού. Και το πασίγνωστο σύμβολό του, ο Φάνης, κυριαρχεί, όπως και ο Διόνυσος. Στον Ορφισμό βλέπουμε αναφορά στην διττή φύση, τη διττότητα, την ανάγκη για άσκηση, τον καθαρισμό από το προπατορικό αμάρτημα, το καθολικό έλεος, τα μυστήρια, τη Θεία προέλευση της ψυχής και τον Θείο προορισμό του ανθρώπου. Στον Ορφισμό βλέπουμε ακόμα τη Θεία Χάρη, έννοια ξένη για την υπόλοιπη ελληνική σκέψη. Ότι δεν μπορεί να κατορθώσει ο άνθρωπος με τη δική του δύναμη, το κάνει με τη Χάρη που του δίνει ο Θεός και απαλλάσσεται από τον κύκλο επαναγέννησής του. Έτσι ο Διόνυσος ονομάζεται Λυσεύς και ο Θεός Λύσιος. Γίνεται δηλαδή Θεός Λυτρωτής. Ο Ορφισμός παρουσιάζει ακόμα μια ιδιότητα του Λυτρωτή, την έννοια του Χριστού. Ο Πυθαγόρας είχε μυηθεί στον Ορφισμό, όντας μαθητής του Άβαρη, κι όχι μόνο του Φερεκύδη, Εργότιμου, Αριστέα και Επιμενίδη. Ο Άβαρης ήταν ο ιερέας του Υπερβόρειου Απόλλωνος. Λέγεται ότι πετούσε πάνω από όλη την Ελλάδα με ένα βέλος ή ακόντιο που του είχε χαρίσει ο Απόλλωνας και ονομαζόταν αιθεροβάτης. Λέγεται πως δεν πέθανε και ονομάστηκε επίσης ένθεος, καθαρής και χρησιμολόγος. Ο Ορφισμός είναι η πρώτη ελληνική τελειωτική θρησκεία. Η κεντρική του ιδέα περιστρέφεται γύρω από την απελευθέρωση του ανθρώπου. Ο Ορφείας έλαβε μέρος στην αργοναυτική εκστρατεία. Στον Εσωτερικό Χριστιανισμό βλέπουμε την σχέση του Ιωάννη του Βαπτιστή και του Χριστού, ενώ στον Ορφισμό βλέπουμε τη σχέση του Φάνη και του Διονύσου.

Οι Ορφικοί και οι Πυθαγόρειοι ήταν πλησιέστερα στον χριστιανικό τρόπο ζωής που έδειξε ο Χριστός, παρά οι σύγχρονοι χριστιανοί. Και εκείνοι και άλλοι φιλόσοφοι ταξίδευαν με φτωχά ρούχα και μια ράβδο για να διδάξουν. Το ίδιο και οι απόστολοι, ακολούθησαν το τρόπο του Δασκάλου τους. Ο Πλάτων είχε καταθέσει το αναμενόμενο πεπρωμένο του δικαίου ανδρός γράφοντας: *«ο δίκαιος θα υποστεί το μαστίγιο και μετά από κάθε ακρότητα και βιαιότητα θα σταυρωθεί»*.

Σαν επιπλέον πηγή θα μπορούσαμε να αναφέρουμε το παρακάτω απόσπασμα από την επιστολή προς Εβραίους (Κεφ. 7, στιχ. 17): «ότι συ ιερεύς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ». Η ιδέα της αέναης θυσίας και της αιώνιας ιδιότητας του ιερέα είναι ένα απαραίτητο συστατικό της Θείας Λειτουργίας. (Ο Μελχισεδέκ, σύμφωνα με την επιστολή προς Εβραίους, Κεφ. 7, στιχ. 3 ήταν «απάτωρ, αμήτωρ, αγενεαλόγητος, μήτε αρχήν ημερών μήτε ζωής τέλος έχων, αφομοιωμένος δε τω υιώ του Θεού, μένει ιερεύς εις το διηνεκές», πίστευαν δε πως επρόκειτο για προχριστιανική ενσάρκωση του Λόγου).

Η ιδέα της αιώνιας ιδιότητας του ιερέα και της αέναης θυσιαστικής προσφοράς στο Θεό μας οδηγεί στο αληθινό μυστήριο της πίστης, στη μεταμόρφωση των ουσιών, την τρίτη όψη της Θείας Λειτουργίας. Οι ιδέες του δείπνου και της θυσίας από μόνες τους δεν υπονοούν, ούτε περιέχουν κάποιο μυστήριο, αν και στην καιόμενη προσφορά, που αναλώνεται σε καπνό και στάχτες από τη φωτιά, υπάρχει κάποια νύξη για τη μεταμόρφωση της ουσίας με την έννοια της πνευματικοποίησης. Ωστόσο, αυτή η όψη δεν έχει καμία πρακτική σημασία στη Θεία Λειτουργία, και εμφανίζεται στην υποδεέστερη μορφή του θυμιάματος, σαν προσφορά λιβανιού. Από την άλλη, το μυστήριο διακρίνεται καθαρά στην ιδέα του αιώνιου ιερέα κατά την τάξη Μελχισεδέκ και στη συνεχή θυσία προς το Θεό. Η εκδήλωση μιας τάξης πέραν του χρόνου περιλαμβάνει την ιδέα ενός θαύματος που συμβαίνει «αληθώς ή ουσιωδώς» τη στιγμή της μετουσίωσης.

Κάθε αληθινός άνθρωπος, κάθε φωτεινή ψυχή μέσα στην Θεία συμμεθεξη, γίνεται κοινωνός

της Θείας Ουσίας, όταν ενθουσιάζεται βιώνοντας ενσυνείδητα το «ευ ζην». Όταν αυτό το «ευ ζην» δεν είναι κομμένο και ραμμένο στα μέτρα των βασιλείων της γης, αλλά είναι προσηλωμένο στη Βασιλεία των Ουρανών, τότε, αυτό το ευ ζην, ονομάζεται Χριστοζωή.

Είπε λοιπόν εις αυτούς ο Ιησούς· Αληθώς, αληθώς σας λέγω, Εάν δεν φάγητε την σάρκα του υιού του ανθρώπου και πίνητε το αίμα αυτού, δεν έχετε ζωήν εν εαυτοίς. (Ιωαν 6:53).

Όστις τρώγει την σάρκα μου και πίνει το αίμα μου, έχει ζωήν αιώνιον, και εγώ θέλω αναστήσει αυτόν εν τη εσχάτη ημέρα. (Ιωαν 6:54).

Ο συμβολισμός της Θείας Ευχαριστίας ξεκινάει από την τοτεμική μετάληψη. Διακλαδίζεται στην ωμοφαγική μετάληψη και τελικά με το χριστιανισμό παίρνει τη σημερινή της μορφή.

Οι Χριστιανοί, μόλις ακούσουν το «μετά φόβου Θεού πίστεως και αγάπης προσέλθετε» σπεύδουν να κοινωνήσουν. Η μετάληψη προϋποθέτει νηστεία και άδειο στομάχι. Για να διαπιστωθεί –για πολλοστή φορά– πόσο ξένος είναι ο Χριστιανισμός από τον Ιουδαϊσμό, και πόσο σφάλονται όσοι υποστηρίζουν ότι η χριστιανική θρησκεία προέρχεται από την ιουδαϊκή, ε π ι β α λ λ ε τ α ι και η ακόλουθη αναφορά:

Το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας τελείται εις ανάμνησιν του Μυστικού Δείπνου, στον οποίο οι μαθητές του Κυρίου μετέλαβαν –κοινωνήσαν του Σώματος και του Αίματος του Διδασκάλου τους, τρώγοντας ένα κομμάτι ψωμί και πίνοντας κρασί (άρτος=το σώμα - οίνος=το αίμα). Όμως, μια τέτοια συνήθεια, με τη συμβολική σημασία της, ήταν αυστηρότατα απαγορευμένη στους Ιουδαίους, και συνιστούσε σοβαρή παράβαση του Νόμου και μεγάλη βλασφημία.

Το ενεργειακό κέντρο της Καρδιάς θίγεται και μεταφέρει τις ενέργειες της Θείας Αγάπης, οι οποίες συντηρούν τον άνθρωπο στη ζωή, εναρμονίζουν, εξισορροπούν, αποκαθαίρουν και ενδυναμώνουν το νοητικό και συναισθηματικό του κόσμο και τον ωθούν στον εξελικτικό του δρόμο. Είναι το όργανο διανομής της Θείας Ενέργειας, που διαχέεται στο κέντρο της καρδιάς των ανθρώπων επιφέροντας την αναγέννηση της ανθρωπότητας και την επικοινωνία του ανθρώπου με το Θεό, μέσα από την Αγάπη.

Σύμφωνα με τη μυητική παράδοση, οι ισχυρές ενέργειες της Θείας Αγάπης είναι η Πίστη και η Ελπίδα. Όταν οι δυνάμεις μας και η αντοχή μας μειώνονται στις καταιγίδες της ζωής και η ψυχική αλλοφροσύνη και η πνευματική σύγχυση παραμονεύουν, τότε η Πίστη και η Ελπίδα έρχονται και αποκαθιστούν την ισορροπία μέσα μας δίνοντάς μας νέες δυνάμεις για να προχωρήσουμε.

Η ελεύθερη ροή των ενεργειών του κέντρου και η αρμονικότητά του εξαρτάται από την ανιδιοτελή υπηρεσία του ατόμου. Δηλαδή από το κατά πόσο ο άνθρωπος γίνεται αγωγός της Θείας Αγάπης, που τον θίγει αδιάκοπα. Αν ενεργοποιηθεί έτσι το καρδιακό κέντρο, έλκει προς τα άνω τις ενέργειες από το ηλιακό πλέγμα, με αποτέλεσμα τον έλεγχο της ψυχικής και συγκινησιακής μας φύσης, την ισχυροποίηση της θέλησης και την απελευθέρωση από πολλά προβλήματα υγείας, που σχετίζονται με τα κέντρα κάτω από το διάφραγμα.

Η ελεημοσύνη, τα αγνά συναισθήματα, οι θετικές σκέψεις και η προσευχή, δημιουργούν στον άνθρωπο την κατάσταση της ανιδιοτελούς αγάπης, που οδηγεί σε πράξεις αλτρουισμού και υπηρεσίας. Η ανιδιοτελής οικουμενική αγάπη ωθεί στην ανιδιοτελή υπηρεσία του ατόμου και προωθεί τη συμπόνια, τη χαρά, την αδελφοσύνη, την επιείκεια, τον αλτρουισμό, την καλή θέληση, τις ορθές ανθρώπινες σχέσεις αντανακλώντας έτσι στην ψυχή του ανθρώπου, την έκφραση της Θείας Αγάπης, που είναι η καλοσύνη.

Τη μυστική επενέργεια της διαχύσεως στη Δημιουργία, της Προσωπικότητας του Χριστού και της Θείας Αγάπης Του, μόνο ο κατά Χριστό ζων μπορεί να συλλάβει από τις διαπιστώσεις των αποτελεσμάτων και της μεταβολής που συντελείται μέσα στο Είναι Του.

Ο ελεήμων άνθρωπος με συχνή συμμετοχή στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας αποκτά ενεργοποιημένο κέντρο καρδιάς και ακτινοβόλο αιθερικό σώμα. Ακτινοβολεί την έκφραση της Θείας Αγάπης, την καλοσύνη, η επίδραση της οποίας προσελκύει τους άλλους γύρω του. Η εφαρμογή των διδαγμάτων του Θεού της Αγάπης, εγκαθιδρύει τη λεγόμενη Βασιλεία του

Θεού στις καρδιές των ανθρώπων και πραγματοποιεί την αφθαρσία της προσωπικότητάς του. Προσδίδει στην ψυχή του ανθρώπου τη δυνατότητα της κατανόησης και του αισθήματος εμπυχνώνοντας τη δυναμική ιδιότητα του Αισθάνεσθαι. Υποκινεί όλες τις ψυχικές διεργασίες που φέρουν σε συναλλαγή το Πνεύμα με το σώμα επιτυγχάνοντας τη ζωή. Κυβερνά και επηρεάζει το κέντρο της καρδιάς και είναι υπεύθυνη για την κατάσταση της ανιδιοτελούς Αγάπης που δίνει νόημα στη ζωή του ανθρώπου.

Όσοι δεν κοινωνούν το σώμα και το αίμα του Χριστού είναι νεκροί. Πεθαμένοι, δεν έχουν μέσα τους ζωντανία και διάθεση για έργα αγάπης, καλοσύνης, αρετής. Ανίκανοι ν' αντισταθούν στο κακό, σε κάθε επιθυμία κακή. Ανήμποροι να σκεφθούν τα ουράνια, να πετάξουν πιο ψηλά από τα γήινα, χωρισμένοι από τον ζώντα Θεό.

Ο Μυστικός Δείπνος

Στο σημείο μηδέν της Θυσίας του Ιησού, βρίσκεται η αποκατάσταση του πυρήνα, του Αδάμ και ταυτόχρονα του Όλου, όπως πραγματικά έχει αναπαρασταθεί. Από κει και πέρα, η πορεία που συνεχίζει είναι η φανέρωση και η εκδήλωση αυτής της αποκατάστασης, σταδιακά μέσα στους αιώνες, μέχρι και την Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, στις μέρες μας, μέσα στις ψυχές των ανθρώπων, πιο μαζικά απ' ό τι στις προηγούμενες εποχές. Αυτή είναι η εποχή του Υδροχόου.

Το «κεράμιον ύδατος», που αναφέρεται λίγο πριν από το Μυστικό Δείπνο ή αλλιώς σύμβολο του Υδροχόου, συνδέεται με το δένδρο της Ζωής. Ο οίκος του ανθρώπου με «κεράμιον ύδατος βαστάζων», το σπίτι του Κεραμέως που είχε διαλεχτεί να γίνει το τελευταίο Δείπνο, που αποτελεί πρόγευση της Βασιλείας των Ουρανών, για τους μαθητές που εκπροσωπούν την ολότητα του ανθρώπου, σαν οι δέκα ακτίνες του Λόγου, που είναι ο Χριστός. Βλέπουμε ότι είχε προφητευτεί και στην Παλαιά Διαθήκη αυτή η εποχή, του Υδροχόου, που το ζωντανό ύδωρ θα ξεχυθεί σε όλη την ανθρωπότητα. Δηλαδή, η ζωντανή Αλήθεια και ο ζωντανός Λόγος.

Το Μυστήριο της Θείας Κοινωνίας εκφράζεται στον Μυστικό Δείπνο. Ο Χριστός παραδίδει με το Μυστήριο της Θείας Κοινωνίας την ίδια την Ουσία Του, τον Άπειρο Εαυτό Του ως Θείο Δικαίωμα συμμετοχής στην ύπατη Αρχή και Εξουσία της Αγάπης. **Η κατά τάξη Μελχισεδέκ Αρχιεροσύνη του Ιησού, συμβολίζει το εκ Θεού Χρίσμα που Τον καθιστά Χριστό και Χριστός καθίσταται ο προσφερόμενος προς θυσία. Επομένως η κατά τάξη Μελχισεδέκ αρχιεροσύνη, δεν είναι απλώς η λειτουργικότητα της μεσολάβησης του ιερέα που ενώνει τον άνθρωπο και το Θεό, αλλά η αιώνια αφιέρωση στον ύψιστο βαθμό που επισφραγίζεται με την προσωπική θυσία του ιερέα, που έχει αναγνωρίσει την Υιότητα του.** Η κοινωνία της τράπεζας έχει ένα βαθύτερο νόημα από μια ευχάριστη ή αναγκαία συνάντηση συνάθροισης. Η κοινωνία στο τραπέζι είναι σημάδι διατήρησης της ειρήνης, της εμπιστοσύνης, της αδελφосύνης και της συγγνώμης. Η κοινωνία στο τραπέζι, σημαίνει κοινωνία στη ζωή.

Ο πυρήνας του νευρικού συστήματος είναι το Οφιοειδές Πυρ που πρέπει να υψωθεί μέσα στην έρημο, αφυπνίζοντας όλα τα κέντρα πλέγματα. Έτσι στο Μυστικό Δείπνο οι δώδεκα μαθητές, τα δώδεκα ζεύγη εγκεφαλικών νεύρων που ελέγχουν όλο το σύστημα, λαμβάνουν από τον Κύριο Άρτο και Οίνο. Τότε ο άνθρωπος «ζει εν Χριστώ». Από Αυτόν και μέσω αυτής της Θείας Κοινωνίας γίνεται μέτοχος της Βασιλείας των Ουρανών. Η εκλογή των δώδεκα μαθητών και οι δώδεκα άρτοι της «προθέσεως» σχετίζονται με την μεταλλαγή της λειτουργίας των δώδεκα εγκεφαλικών κέντρων μέσα στον άνθρωπο. Αυτό συμβαίνει μέσω των επτά φορέων – 7 πλεγμάτων – 7 κέντρων. Ο Λόγος Δάσκαλος κατέχει πλέον τις δώδεκα δυνάμεις του μικρόκοσμου, όπως το σύμβολο του Αρθούρου με τους δώδεκα ιππότες της στρογγυλής τραπέζης.

Η αντιστοιχία των συμβόλων Ψυχή-Υδωρ-Άρτος-Σάρκα και Πνεύμα-Πυρ-Οίνος-Αίμα καταδεικνύεται επίσης στο Μυστήριο του Γάμου της Κανά με τη μετατροπή του νερού σε κρασί, στο Μυστήριο του Σταυρού, όταν η λόγχη τρυπά τον σταυρωμένο Ιησού ρέοντας αίμα και νερό, φανερώνοντας Θυσία Ψυχής και Πνεύματος, μία θυσία που είχε προηγηθεί στους

πνευματικούς χώρους κατά το Μυστικό Δείπνο, αλλά και τη βαθιά σχέση του Μυστηρίου του Γάμου και της Θυσίας. Κατά τον Μυστικό Δείπνο, αναφέρεται ότι πίνουν το τελευταίο ποτήρι. Πρώτα το κρασί και μετά τον άρτο. Εφόσον είναι το τελευταίο ποτήρι, κατανοούμε πως υπάρχουν δύο ποτήρια. Το ένα της προπόσεως, το κατά Νόμον και το δεύτερο της Καινής Διαθήκης πλέον και όχι της Παλαιάς, όπου γίνεται και η μετουσίωση. Το «*τούτο ποιείτε εις την εμὴν ανάμνηση*», που λέει ο Χριστός κατά τον Μυστικό Δείπνο, δεν σχετίζεται μόνο στο Μυστήριο του Άρτου και του Οίνου μέσα στο Ποτήρι της Ζωής, που ορίστηκε σαν Μυστήριο Θείας Κοινωνίας, αλλά έχει να κάνει με την Θυσία. Η Θυσία είναι αυτή που πρέπει! να συνεχιστεί. Αυτό είναι το μήνυμα του Μυστικού Δείπνου. Η Θυσία πρέπει να συνεχιστεί.

Η κοινωνία της τράπεζας με τον Ιησού, αναβιβάζεται σε όλη την κλίμακα από ευχαριστία αναγκαιότητα ευλογίας, σε χαρμόσυνη εξαγγελία και Αποκάλυψη του ερχομού της σωτηρίας του από Αδάμ Ανθρώπου. Όσοι μαζεύονται γύρω Του θεωρούνται οικογένειά Του. Ως οικοδεσπότης δέχεται στην οικογένεια του Θεού αμαρτωλούς, αναβιβάζοντας την αυστηρότητα του νόμου με το έλεος, την ουσία του νόμου, σπάζοντας τα κατεστημένα της κατά γράμμα εφαρμογής του. Οι Απόστολοι συναθροίζονται συχνά σε γεύμα. Στο μυστικό δείπνο λέει: «*Τούτο ποιείτε εις την εμὴν ανάμνηση*», δηλαδή αυτό πρέπει να επαναλαμβάνεται, όχι όμως μόνο τα λόγια της σύστασης του Ιησού αλλά και το από κοινού κόψιμο του άρτου και περιφορά του ποτηρίου, αλλά και η κοινωνία του τραπέζιου, για να κάνουν πάντα ορατή την ιδιότητά τους και την ταυτότητά τους, ως κοινότητα του Μεσσία πρεσβεύοντας μια νέα εποχή. Ποιος είναι ο λόγος λοιπόν που η επίσημη εκκλησία χαρακτηρίζει ακόμα και τον όρο νέα εποχή μη Χριστιανικό, συνδέοντάς τον με αντιχριστιανικές τάσεις, όταν ακόμα και ο Αγ. Κύριλλος λέει ότι «*αυτή η συμμετοχή στη νέα τράπεζα γύρω από την οποία συγκροτείται μια τελειοποιημένη κοινωνία ανθρώπων, δημιουργεί μια νέα εποχή*». Το «*εις την εμὴν ανάμνηση*», σημαίνει ότι η κοινότητα που συνευρίσκεται στην τράπεζα δεν παρουσιάζεται σε παθητική κατάσταση όπως πριν, προσανατολισμένη μόνο προς την αποδοχή των δώρων του Θεού, αλλά κατά εμφανή έννοια προσανατολίζεται ενεργητικά, διακηρύσσοντας το έργο της σωτηρίας, ενεργοποιώντας με τη συμμετοχή της σε αυτή τη Θεία κοινωνία, την πλήρωση του έργου του Θεού ως η νέα φυλή, ως νέοι άνθρωποι-Λόγοι.

Το μυστήριο του Μυστικού Δείπνου επεκτείνεται οικουμενικά, πανσυμπαντικά καθώς δείχνουν οι λόγοι του Ιησού: «*Τούτο εστί το αίμα μου το της Καινής Διαθήκης των υπέρ πολλών εκχυνόμενο*». Ο Χριστός χαρίζει με τη συμμετοχή στη Θεία Κοινωνία, την ιλαστική δύναμη του θανάτου του. Ως προσωπικός Θεός διαβεβαιώνει προσωπικά τον καθένα προσκαλώντας τον ότι ανήκει στους πολλούς που θα λάβουν ζωή αιώνια. Η συμμετοχή των παρευρισκομένων στον αντιπροσωπευτικό Του θάνατο είναι συμμετοχή στο έργο της σωτηρίας, που τους καθιστά υιούς Θεού. Το νέο λαό. Αυτό το τελευταίο δείπνο, δεν ήταν απλώς πρόγευση της πληρότητας στη Βασιλεία του Θεού αλλά καταδείκνυε ότι ήδη τους επιτρεπόταν να καθίσουν στο τραπέζι του Πατέρα. Ο Χριστός δεν προσεύχεται απλώς για ευλογία ή ευχαριστία, αλλά για να διαβεβαιώσει τον καθένα προσωπικά, ότι συμμετέχει στη Βασιλεία του Θεού, ότι ανήκει στους πολλούς, χάρη των οποίων βαδίζει προς το θάνατο. Έτσι λοιπόν, όπως και στην επί του όρους ομιλία, ο Λόγος του παρουσιάζει τη Νομοτέλεια ως ευαγγέλιο, διότι ο νόμος αφήνει τον άνθρωπο στις δικές του δυνάμεις και τον καλεί στην αυστηρή τήρηση της λεπτομέρειάς του, ενώ το ευαγγέλιο θέτει τον άνθρωπο προ της δωρεάς του Θεού και τον καλεί να κάνει αυτή τη δωρεά Θείας Χάριτος θεμέλιο ζωής του. Ο Νόμος διαπιστώνει την ασθένεια χωρίς να προσφέρει θεραπεία. Ο Χριστός προσφέρεται ως ευαγγέλιο αναγέννησης, κάνοντας την τέλεια θυσία και σπονδή του Μεσσία, που είχε προφητεύσει ο Δανιήλ.

Οι λόγοι του Ιησού στην επί του όρους ομιλία, όπως και στο Μυστικό Δείπνο, δεν έχουν την έννοια, όλα αυτά πρέπει να τα κάνεις για να ευτυχίσεις, ούτε όλα αυτά θα έπρεπε να μπορείς να τα κάνεις για να είσαι ευτυχής, δες τώρα πόσο δυστυχής είσαι, ούτε τρέξε για να σωθείς ώστε στο τέλος να νικήσεις. Τα λόγια του Ιησού Χριστού περιγράφουν τη βιωμένη πίστη, την ενσυνείδητη, γιατί πίστη είναι η σοφία που γεννά από τον εαυτό της και αυτός που δημιουργεί από το μηδέν είναι Θεός. Επομένως, ο έχων πίστη με τοποθέτηση Θεού αναγεννά

τον εαυτό του. Η πίστη δέχεται, η υπακοή ενώνει και η Αγάπη δίνει. Μόνο με Πίστη και Αγάπη ο Άνθρωπος είναι το Έργο του Θεού και το κλειδί για την ενεργοποίησή τους είναι η ενσυνείδητη υπακοή. Τα λόγια του Ιησού επομένως σημαίνουν «συγχωρέθηκες, είσαι τέκνο Θεού, ανήκεις στη Βασιλεία Του, όχι στον εαυτό σου τον περιορισμένο, αλλά τον άπειρο, ζήσε ως λυτρωμένο τέκνο που ελεήθηκε από τον Πατέρα και κατέστη Θεός».

Και οι πρώτοι Χριστιανοί στις συναθροίσεις τους που ονόμαζαν Αγάπες, πήγαιναν να λάβουν Θεία τροφοδοσία Φωτός και Πνεύμα Άγιο, Διδαχή, καθώς και Θεία Κοινωνία. Ο Χριστός κατέστησε την κοινωνία της τράπεζας, Μυσταγωγία Ιερής Τράπεζας. Η τράπεζα λεγόταν από τους Εθνικούς μίνσος και γι' αυτό η Θεία Κοινωνία τελείται επάνω στο αντιμήνσιο, που συμβολίζει τα σπάργανα, αλλά και την σινδόνη της ταφής του Χριστού, όπως η Ιερή Τράπεζα συμβολίζει το Θρόνο, το θυσιαστήριο και τον τάφο. Μετά τη μετουσίωση του άρτου και του οίνου σε Σώμα και Αίμα Χριστού, τη συμμετοχή στο Πάθος και τη θυσία, ο Μυσταγωγός υψώνει το δυσκολότηρο φανερώνοντας την Ανάσταση και Ανάληψη και έπειτα το κατεβάζει φανερώνοντας τη συντέλεση της Επιφοίτησης. Η Εκκλησία μιλάει για τα Μυστήρια λέγοντας ότι ο μέγας τελετάρχης Χριστός, κατ' οικονομία ανερμήνευτη νομοθέτησε να τελούνται τα Θεία Μυστήρια μέσω υλικών και ότι στα Μυστήρια ο άνθρωπος γίνεται μέτοχος αΐλου Χάριτος, δια μέσω υλικών συμβόλων. Στη Νέα Εποχή όπου τα ανερμήνευτα αποκαλύπτονται, αγαπημένε μαθητή του Λόγου, διδάσκεισαι τη Θεία Νομοτέλεια που ορίζει ότι, για την αφομοίωση της ύλης στο Πνεύμα, τη μεταστοιχείωση και μετουσίωσή της, είναι απαραίτητη η συμμετοχή της. Αυτό είναι ένα ακόμη σημείο που αποκαλύπτει την επιστροφή του ανθρώπου που θεώνεται, καθιστώντας το υλικό του σώμα Φως, Σώμα Δόξης. Η Αγάπη ως ύπατη αρχή και εξουσία δια της Θείας Κοινωνίας, οδηγεί τον άνθρωπο να καταστεί Αυτόφωτος, Μυσταγωγός στο Ναό της Ψυχής του, ζωντανό μυστήριο, όπως η Παρουσία του Χριστού ήταν ένα συνεχές Μυστήριο Αγάπης.

Μεταφέρει την Ουσία του Λόγου, γιατί είναι ο Λόγος ο περιπατών επί γης που απελευθερώνει το δρόμο για κάθε πνεύμα, δίνοντάς του τη Χάρη και την Ευλογία να μετουσιώσει συνειδητά την τροχιά της εξέλιξής του, δηλαδή το περιεχόμενο της ατομικότητάς του και να ενωθεί τέλεια με τον Πατέρα. Αυτό το περιεχόμενο και η Μετουσίωσή του είναι το Μυστήριο της Θείας Κοινωνίας στη Νέα Κοσμική Περίοδο. Στο ομαδικό πέραςμα των Μαθητών στη Βασιλεία κατά τον Μυστικό Δείπνο, ο 12^{ος} ο Ιούδας, χρησιμοποιείται για την εξασφάλισή τους και ο ίδιος ξαναγυρνάει πίσω, χάνει τη Βασιλεία. Το Πάθος, το παίρνει στους ώμους Του ο Ιησούς και ένα κομμάτι ο Ιούδας. Το τρίτο κομμάτι θάρθει μετά. Είναι ο Σίμων ο Κυρηνάιος που θα συμμετέχει στο Μυστήριο του Σταυρού, λίγο πριν το τέλος, λίγο πριν την αρχή, δηλαδή.

Όταν οι μαθητές του Χριστού δείπνησαν στο Μυστικό Δείπνο, στον τελευταίο Δείπνο με τον Ιησού, εκείνη τη στιγμή, δεν έπαιρναν απλώς μια πρόγευση της Βασιλείας των Ουρανών, ως συγκαθήμενοι στο ίδιο τραπέζι με τον Πατέρα Θεό και τη Βασιλεία Του, αλλά ήδη είχαν εισέλθει στη Βασιλεία των Ουρανών. Είχαν πάρει δηλαδή μια πρόγευση την οποία θα ξανά-ανακύκλωναν μετά την ανάληψη του Ιησού πλέον, γιατί θα έμπαιναν σε δοκιμασία μετά τη Θυσία Του και αργότερα θα ξαναέμπαιναν σε αυτή την κατάσταση για να προχωρήσουν στο έργο τους. Γι' αυτό ο Άγιος Κύριλλος είπε ότι αυτοί που συμμετείχαν σε αυτή την Ιερά Τράπεζα του Δείπνου, εκπροσωπούν την Ολότητα του Ανθρώπου, που εκείνη τη στιγμή δέχεται για πρώτη φορά κάτι από τη Βασιλεία των Ουρανών, άμεσα μέσω των Αποστόλων, χάρις στον Ιησού φυσικά, πρεσβεύοντας και εγκαινιάζοντας μια Νέα Εποχή.

Ο Μυσταγωγός της Νέας Εποχής αναγνωρίζοντας την Υιότητά του, αναγνωρίζεται από τον Πατέρα Θεό και ενδύεται πνευματικά ενδύματα, που φανερώνουν τη Χάρη και την Εξουσία που εκδηλώνει. Δεν ενδύεται υλικά ενδύματα εξωτερικά, το ιερατικό σχήμα, αλλά την ουσία που αποκαλύπτεται την περίοδο αυτή στην Ανθρωπότητα.

Ο Μαθητής του Λόγου, αντί για ποδήρη στιχάριο, αποκτά Χάρη Ευλογίας και Ισορροπίας, Ευταξίας και Κοσμιότητας στην πορεία του, αντί για επιτραχήλιο, Χάρη Λόγου, η ζώνη που φέρει είναι η εγκράτεια και η σεμνότητά του και το φαιλόνιο, η αρετή και η δικαιοσύνη του. Αντί να φορέσει επιμάνικα από ύφασμα, φέρει Ευλογία χειρός, αντί οραρίου, πνευματικά

πτερά και το επιγονάτιο του είναι η μάχαιρα της γνώσης του Πνεύματος του Θεού. Ο βασιλικός σάκκος ή αλλιώς ο πορφυρός μανδύας που οι ενορατικοί βλέπουν κρεμασμένες ψυχές, συμβολίζει την ευθύνη των ψυχών, των οποίων την εξέλιξη και σωτηρία έχει αναλάβει ο Αρχιερέας. Ο Διάκονος φοράει στιχάριο οράριο, ο Πρεσβύτερος στιχάριο, επιτραχήλιο, ζώνη, επιμάνικα, φελόνιο και ο Επίσκοπος στιχάριο, επιτραχήλιο, ζώνη, επιγονάτιο, ωμοφόριο και βασιλικό σάκκο. Για περισσότερα ερευνήστε το θέμα του μηρού-Σείριος-Διόνυσος-Ιακώβ).

Ο Άνθρωπος που εκδηλώνει τη Χριστότητά του ενωμένος ως Ένα με τον Πατέρα, ο Αιώνιος Αρχιερέας, όπως και ο Χριστός Ιησούς δεν είναι ενδεδυμένος εξωτερικά με τα σύμβολα της Θείας Χάρης, αλλά εκδηλώνεται μέσα από την ουσία τους, τη Θεία Ουσία, με τη λειτουργικότητα της Νομοτέλειας που τα διέπει. Επομένως αντί ωμοφορίου, φέρει την επίγνωση της θυσίας, εγκόλπιο Του είναι ο εν εκδηλώσει Θεός Εαυτός Του, Ιωάννης-Χριστός και η επισκοπική μίτρα, η επίγνωση της αρχιερατικής και Βασιλικής εξουσίας του Χριστού μέσα του. «Υμείς δε γένος εκλεκτόν, βασιλείον ιεράτευμα, έθνος άγιον, λαός εις περιποίησιν όπως τας αρετάς εξαγγείλητε του εκ σκότους υμάς καλέσαντος εκ το θαυμαστόν αυτού φως» (Α΄ Πέτρ. Β, 9). Η καθαρότητα των αισθήσεων, η σωφροσύνη και η σύνεση του Αρχιερέα της Νέας Εποχής, είναι το επανωκαλιμαύχι του και η Χάρη Διδασκαλίας, προστασίας και αφύπνισης, ο μανδύας του. Η πατερίτσα του είναι η ποιμαντική εξουσία, η εκ του Πατρός εμπιστευθείσα εις αυτόν με την οποία δεν εξουσιάζει, αλλά υπηρετεί μέσω της εσωτερικής του καθοδήγησης από τον Πατέρα Θεό.

Θυσιαστική Λατρεία

Σκεύη αναγκαία

Απαραίτητα σκεύη για τη Θεία Λειτουργία είναι: Ποτήριο, Δισκάριο, Αστερίσκος, Λαβίς, Λόγχη και Σπόγγος, εκ των οποίων τα μεν τέσσερα εκτός από την Λόγχη, πρέπει να είναι χρυσά ή αργυρά ή από κασσίτερο. Η δε λόγχη από σίδηρο. Είναι αναγκαία και τρία καλύμματα, το ένα για το δισκάριο, το άλλο για το ποτήρι και ο αήρ.

Ο Άρτος μυστικά συμβολίζει την απόλυτο και ανεκδήλωτο Μονάδα, την αρχή Σοφία ή την πρωταρχική διεισδυτική Ενέργεια του Άναρχου Θεού, με την οποία δημιουργεί τη δημιουργία. Συμβολίζει τη Νοητική δύναμη του Θεού, με την οποία δημιούργησε το Σύμπαν και από την οποία δημιουργήθηκε η νόηση του ανθρώπου.

Συμβολίζει το παγκόσμιο Πνεύμα, δηλαδή αυτόν τον πνευματικό δυναμισμό, ο οποίος μετά τη δράση του στην Ουσία διαχέεται σαν ένα παγκόσμιο ρεύμα κίνησης και διεύθυνσης των δημιουργημένων πραγμάτων.

Ο άρτος είναι ένα αμάλγαμα από αλεύρι, νερό και αλάτι που συμβολίζει το αμάλγαμα των τριών αρχών από το οποίο είναι φτιαγμένη η δημιουργία. Το αλάτι συμβολίζει την πνευματική αρχή, το νερό την αιθέρια αρχή και το αλεύρι την υλική αρχή της δημιουργίας. Ο άρτος απεικονίζει τη «φιλοσοφική λίθο» των Αλχημιστών, δηλαδή την «πρώτη ύλη» με την οποία ο Θεός έπλασε τον κόσμο.

Καθώς ζυμώνεται, το ζυμάρι χωρίζεται σε δύο μέρη ενωμένα στο σημείο της τετράγωνης σφραγίδας του Αμνού. Έτσι ο άρτος απεικονίζει το Πνευματικό και Υλικό κόσμο με τον Αμνό-Λόγο (σημείο ένωσης), ο οποίος είναι ο «ομφάλιος λώρος» που ενώνει το Δημιουργό με το δημιούργημα.

Ο Οίνος μυστικά συμβολίζει την αρχή Αγάπη, την πρωταρχική Περικαλυπτική Ενέργεια του Άναρχου Θεού που είναι το πρωταρχικό αίτιο της ζωής, την άγνωστη πηγή της ζωής, που υποκινεί το Πάν και συντηρεί τη δημιουργία ζώσα.

Συμβολίζει την Ψυχή, δηλαδή την παθοτική κίνηση του Θεού που χαρακτηρίζει την πρωταρχική αρχή Αγάπη και την πρώτη έκφραση Του, την αρετή Θέληση, που εκδηλώνεται λούοντας τον Πνευματικό και τον Υλικό κόσμο. **ΠΑΘΟΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ.** Με τον όρο αυτό η μυητική παράδοση χαρακτηρίζει τη φύση της ενέργειας της Αρχής της Αγάπης, η οποία

«ευαισθητοποιείται» και «παθαίνει», που σημαίνει ότι δέχεται στους κόλπους της το καθετί και το μεταλλάσσει. Δηλαδή αλλάζει τον τρόπο ενέργειας του, χωρίς να αλλάξει τα ποιοτικά χαρακτηριστικά του.

«Ψυχή» ονομάζεται η ψυχή του Θεού, η ψυχή του ανθρώπου και όλων των δημιουργημάτων. Είναι το Μυστικό, το Μυστήριο, το Θαύμα και συνάμα η Θυσία. Είναι ο «Οφθαλμός που το Παν ορά». Είναι η Θεία Παρουσία και η Θεία Πρόνοια. Είναι το Ρεύμα που λούει τα πάντα και τα πάντα εκφράζονται μέσα από αυτό.

Παρατηρούμε τρεις χρονικές περιόδους:

α) Την Πρώτη Πνευματική Εποχή, την προ Χριστού εποχή, όπου ο Κύριος έκανε το πρώτο βήμα προς την ανθρωπότητα, δίδοντας της το Νόμο, ο οποίος όφειλε να διέπει τη σχέση του ανθρώπου προς το Θεό. Ήταν η εποχή της διαχύσεως της Σοφίας στην ανθρωπότητα, δια των απεσταλμένων του Θεού και της προετοιμασίας, δια την εκδήλωση της Αγάπης (ενσάρκωση του Χριστού).

Δια των φιλοσόφων στην Ελλάδα, των Ιεροφαντών στην Αίγυπτο, των Προφητών στη Παλαιστίνη και των διδασκάλων Αβατάρ στην Ανατολή, το Πνεύμα, οι αναλλοίωτοι νόμοι του Θεού, γίνονται προσιτοί στην ανθρωπότητα υπό μορφή γνώσεων.

Θεωρούμε ότι η Πρώτη Πνευματική Εποχή ξεκίνησε γύρω στο 2000 π.Χ. Ο Ήλιος εισήλθε στον αστερισμό του Κριού, στον οποίον θα παρέμενε επί δύο περίπου χιλιετίες. Όμως, ορατό σημείο ενάρξεως της Πρώτης Πνευματικής Εποχής ήταν ένα μείζον αστρονομικό φαινόμενο: μία σύνοδος επτά πλανητών στον αστερισμό του Κριού. Τότε η ανθρωπότητα γνώρισε την Αγάπη, όμως μόνον ως γνωστική έννοια. Δηλαδή προσέγγιζαν την έννοια της Αγάπης ως μορφή καθήκοντος ή ισορροπίας ή αγαθού ή ηθικής ή φόβου Θεού ή αρμονίας κ.λ.π.

Επίσης κατά την πρώτη περίοδο, ο άνθρωπος φθάνει από την προσφορά και την αφιέρωση έως τις Ουσιαστικές τελετές και προσφέρει στο Θεό ό,τι πολύτιμο κατέχει από το περιβάλλον του.

β) Τη Δεύτερη Πνευματική Εποχή, την εποχή του Χριστού, τη λεγομένη και περίοδο Αγάπης. Ο Θεός Λόγος, Χριστός ενσαρκώνεται και καθίσταται συνάνθρωπος μας, αδελφός μας, δωρίζοντάς μας παράλληλα το Νόμο της Αγάπης με τη μορφή της αυτοθυσίας. Κατά την περίοδο αυτή, η Αγάπη παύει να αποτελεί γνωστική έννοια και πραγματώνεται πλέον εκδηλούμενη στο υλικό επίπεδο δια της ενσαρκώσεώς της.

Ο Χριστός και Λόγος του Θεού ενσαρκώνεται και εκδηλώνει την Αγάπη δίνοντας την έννοια της θυσίας. Ο δεύτερος αυτός σταθμός, προϋποθέτει στάδιο πολύ υψηλό, το στάδιο της αυτοθυσίας, της εκμηδενίσεως του εγωισμού και του εωσφορικού πνεύματος. Η αυτοθυσία του Χριστού, τερματίζει πλέον κάθε λατρευτική αιματοχυσία και εγκαινιάζει την περίοδο της λειτουργικής, αναίμακτης λατρείας.

Η Δεύτερη Πνευματική Εποχή ξεκίνησε κατά το έτος της γεννήσεως του Κυρίου, όπου ο Ήλιος εισήλθε στον αστερισμό των Ιχθύων. Όπως είναι γνωστό, η έναρξη της Δεύτερης Πνευματικής Εποχής σηματοδοτήθηκε από τον περίφημο αστέρα της Βηθλεέμ, ο οποίος στην πραγματικότητα ήταν μία σύνοδος επτά πλανητών στον αστερισμό των Ιχθύων.

γ) Την Τρίτη Πνευματική Εποχή, τη μετά Χριστό εποχή, δηλαδή αυτή που ξημερώνει, όπου θα λάβει χώρα η ένδοξη και ολοκληρωτική Θεία Ενοίκηση στον εσωτερικό εαυτό του κάθε ανθρώπου. Είναι η εποχή του Αγίου Πνεύματος.

Κατά τη νέα αυτή περίοδο ο άνθρωπος θα εδραιώσει την εκμηδένιση του εγωισμού δια της υποταγής και θα περάσει στο επόμενο συνειδησιακό στάδιο της «πνευματικής χειραφέτησης».

Η Τρίτη Εποχή ξεκίνησε το 1962 έχοντας ως σημείο ενάρξεως μίαν ανάλογη σύνοδο επτά πλανητών στον αστερισμό του Υδροχόου. Με βάση τα παραπάνω μπορούμε να πούμε ότι ο Κύριος έχει ήδη έλθει και ενοικεί μέσα σε κάθε άνθρωπο. Διακριτικά, μυστικά, αφανώς και ενδομύχως, βρίσκεται ήδη μέσα σε όσους θελήσουν να βιώσουν την Παρουσία Του, μέσα τους.

Βρισκόμαστε στην ανατολή της τρίτης Εποχής, όπου ο κάθε άνθρωπος στον πλανήτη μπορεί ακολουθώντας την παγκόσμια Χριστική διδασκαλία της Αγάπης να καταστήσει τον εαυτό του άξιο Οικητήριο του επελθόντος Θεού. Να συνδεθεί μαζί Του, σε μία σχέση Υπερσυνείδητης Ζωής, όπου θα βιώνει τη Χάρη του Θείου Φωτός διδασκόμενος κατ' ευθείαν από το **Θείο Ένοικο** του.

Το Έργο της Ειρήνης του Χριστού είναι το σταμάτημα της αιώνιας πάλης μεταξύ καλού και κακού, δια της μετουσίωσης του κακού σε καλό, δηλαδή της μετουσίωσης και πνευματοποίησης της ύλης, πράγμα που αναπαριστά το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας.

Όταν ο Θεάνθρωπος έλεγε «Εστέ Ειρηνοποιοί», εννοούσε να φέρνεται και να αποκαθιστάται την ειρήνη. Αποκατάσταση της ειρήνης σημαίνει μετουσίωση των αρνητικών καταστάσεων που επιφέρει η ασυνειδησία, με θετικές που επιφέρει η αυτογνωσία και η συνείδηση.

Ειρήνη είναι η πνευματική αυτή κατάσταση της πληρότητας. Στο πνευματικό επίπεδο, πληρότητα ονομάζεται η κατάσταση της ολοκλήρωσης, της ισορροπίας και της αποκατάστασης της τάξης, που επιφέρει η επανένωση του πνεύματος με το ενιαίο της Θείας Συνείδησης.

Σκοπός της δημιουργίας του υλικού κόσμου είναι η δια τούτου επαναφορά του κακού στους κόλπους του καλού δια μετουσίωσής του. Η ζωή μας στον υλικό κόσμο αποτελεί το εργαστήριο της μετουσίωσης αυτής. Ο άνθρωπος αποτελεί για τη γη, την τελευταία ανεκτική βαθμίδα στη μετουσίωση αυτή του κακού σε καλό.

Γι' αυτό και το πρώτο πράγμα που ζητάμε είναι βοήθεια, δηλαδή Ειρήνη, από το μοναδικό, που μπορεί να μας τη δώσει, το Χριστό.

Ο Άγιος Μάρκος ο ασκητής λέει ότι η Ειρήνη είναι η απαλλαγή από τα πάθη και χωρίς την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος δε βρίσκεται.

Το σύμπαν δεν είναι τίποτε άλλο, παρά ένα σύνολο προπλασμάτων του τελικού σκοπού της δημιουργίας, διεσπαρμένων ανά το διάστημα. Ο άνθρωπος αντιπροσωπεύει την αρμονική συμπύκνωση των θείων δυνάμεων, αρετών και ιδιοτήτων, εντός του πλέον ελαχίστου εκδηλωμένου όντος. Το Σύμπαν αντιπροσωπεύει σε μεγάλη έκταση έναν άνθρωπο επ' άπειρον. Ο Θεός αντιπροσωπεύει σε άγνωστη έκταση ένα Ον, του οποίου οι αρετές, δυνάμεις και ιδιότητες είναι απόλυτες. Ο άνθρωπος κατέχει τις ιδιαίτερες δυνάμεις του, αρετές και ιδιότητες του σε σχετικό βαθμό.

Ο Ιησούς με τη σταυρική του θυσία ολοκληρώνει έναν κύκλο μυσταγωγικών, αιματηρών εξιλεώσεων για τη σωτηρία του κόσμου, που άρχισαν με τον πρώτο πεσμένο άνθρωπο και ολοκληρώθηκαν μ' αυτόν. Μ' αυτή την έννοια είναι ο Πρώτος και ο Τελευταίος. Έκτοτε στην θρησκευτική ιστορία δεν θα χρειασθεί ν' απαντηθεί ίσως, μια τέτοια αναγκαία συνθήκη ξανά. Αυτό, που προσδοκά τώρα η ανθρωπότητα, δεν είναι Σταύρωση αλλά η Ανάσταση, δεν είναι ο θάνατος αλλά η ζωή. Η Ανάσταση του Ιησού ήταν η κατηγορηματική απάντηση στο ζήτημα του θανάτου. Η οφειλή έχει αποδοθεί, οι πύλες του Άδη ανοίχθηκαν και οι σκοτεινοί διάδρομοι του συλλογικού νου, που κάποτε κατασκεύασε την ιδέα του θανάτου, έγιναν προσπελάσιμοι χάρις στον αλάθητο χάρτη που αυτός κατασκεύασε. Παρ' όλα αυτά, μένει ένα έργο για τον καθένα. Είναι το έργο της Πίστης και της κατανόησης, που θα φέρει σ' επικοινωνία τον ατομικό κοινό νου, με το εύρος του Συμπαντικού Ανθρώπου που είναι ο Χριστός. Σ' αυτή την ένωση βασίζεται η ελπίδα της πνευματικής αποκατάστασης της συνειδητότητας, μέσα από την μετάγχιση των θεραπευτικών ενεργειών, από το Νου του Χριστού, στο νου του ανθρώπου. Έτσι, είναι δυνατόν να γίνει κτήμα του καθένα, αυτό που εκείνος κατόρθωσε: Η Ανάσταση!